

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 67/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A. spol. s r. o., T., zastúpenej advokátom JUDr. J. B., Advokátska kancelária, Z., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 73/2009 a jeho uznesením z 11. marca 2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom sp. zn. 19 CoE 381/2010 a jeho uznesením z 20. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A. spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2012 doručená sťažnosť spoločnosti A. spol. s r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená písomným podaním 23. januára 2012 vo veci namietaného porušenia jej základného práva

na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 37 Er 73/2009 z 11. marca 2010 a postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 CoE 381/2010 z 20. septembra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená z exekučného titulu platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. „ROB 2032/99 zo dňa 19.7.1999“ proti zdravotnej poisťovni P. (ďalej len „poisťovňa P.“) podala návrh na výkon exekúcie proti povinnému V., a. s., B. (ďalej len „poisťovňa VZP“). Povinný (poisťovňa VZP) v rámci exekučného konania sp. zn. EX 2/09 podal námietky proti exekúcii, o ktorých rozhodol okresný súd napadnutým uznesením sp. zn. 37 Er 73/2009 z 11. marca 2010 tak, že námietkam povinného vyhovel. V odôvodnení svojho uznesenia okresný súd uviedol, že *„v exekúcii v zásade platí, že ju je možné vykonať len voči tomu, komu sa v rozhodnutí uložila nejaká povinnosť. Proti inému, ako v rozhodnutí označenému povinnému je možné uskutočniť exekúciu len výnimočne a len za podmienok stanovených v zákone. Predpokladom pre uskutočnenie exekúcie proti inej osobe ako je označená v exekučnom titule je prechod resp. prevod povinnosti a preukázanie prevodu resp. prechodu povinnosti z exekučného titulu. Z vyššie citovaného ustanovenia § 34 ods. 3 zák. č. 273/1994 Z. z. vyplýva, že k prechodu záväzkov zrušenej poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam na všeobecnú poisťovňu prichádza až vtedy, ak z majetku zrušenej poisťovne nie je možné uspokojiť tieto záväzky. Súd je preto toho názoru, že na to, aby sa exekúcia mohla viesť proti V., a. s., ako nástupcovi P. je nevyhnutné preukázať, že pohľadávka vymáhaná v predmetnej exekúcii nebola uspokojená v rámci likvidácie, zrušenej poisťovne P.. Súd má ďalej za to, že táto povinnosť jednoznačne preukázať prechod záväzku na V., a. s., zaťažuje oprávneného, ktorý v návrhu na vykonanie exekúcie označil rovno V., a. s., pričom na výzvu súdu na preukázanie prechodu záväzku predložil súdu len citáciu zákonného ustanovenia § 34 zák. č. 273/1994 Z. z. Avšak podľa názoru súdu k prechodu povinnosti, splnenie ktorej je predmetom predmetnej exekúcie, nedošlo len samotným zrušením P., ale na to, aby tento záväzok aj skutočne prešiel je nevyhnutné, aby prebehla likvidácia zrušenej poisťovne, aby likvidátor zostavil účtovnú závierku, ktorá by bola schválená príslušným ministerstvom a*

aby pri skončení likvidácie bolo jednoznačne preukázané, že záväzok nebolo možné z majetku zrušenej zdravotnej poisťovne uspokojiť. Nakoľko súdu nebolo jednoznačne preukázané, že pohľadávka oprávneného nebola v rámci likvidácie resp. konkurzu z majetku zrušenej poisťovne uspokojená, súd mal za to, že zo samotného znenia § 34 zák. č. 273/1994 Z. z. nemožno vyvodiť jednoznačný záver, že záväzok po P. je povinná uhradiť V., a. s., a teda že V., a. s., je pasívne legitimovaná v predmetnej exekúcii.

Nakoľko teda súd nepovažoval za jednoznačne preukázané, že záväzok P. prešiel po jej zrušení na V., a. s., súd mal za to, že je daný dôvod na vyhovie námietkam proti exekúcii a z toho dôvodu rozhodol, tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.“.

Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 19 CoE 381/2010 z 20. septembra 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne. V odôvodnení svojho uznesenia krajský súd uviedol, že „*prechod záväzkov na inú poisťovňu je teda podmienený v zákone tým, že zdroje z vymožených pohľadávok zrušenej poisťovne nestačia na úhradu pohľadávky. V takom prípade sa uhrádzajú zo zdrojov ustanovených zákonom. Predpokladom tohto záveru je, že je známa výška majetkového zostatku zrušenej poisťovne, rozsah uspokojených záväzkov poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam a je možné konštatovať nemožnosť uspokojenia týchto záväzkov z majetku zrušenej poisťovne. V danej situácii je sporné, či V. je povinným subjektom, na ktorý prešli záväzky zrušenej zdravotnej poisťovne podľa § 34 ods. 6 zákona č. 273/2004 Zb.*

Povinný nie je univerzálnym právnym nástupcom zaniknutej zdravotnej poisťovne, a preto povinnosťou oprávneného pri podaní návrhu na exekúciu bolo jednoznačne preukázať, že na povinného prešla povinnosť z exekučného titulu podľa § 41, a to doložením listiny preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že oprávnený nepredložil žiadny doklad o prechode záväzkov zrušenej zdravotnej poisťovne na V. a oprávnený tento prechod záväzkom preukazoval iba citáciou právneho predpisu. Nebolo teda jednoznačne preukázané listinou preukazujúcou prevod alebo prechod povinností z predmetného exekučného titulu na povinného - t. j. skutočnosť, že predmetnú pohľadávku oprávneného nebolo možné uspokojiť z vymožených pohľadávok zrušenej poisťovne.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka nesúhlasí s napadnutými uzneseniami vo veci konajúcich súdov. Sťažovateľka tvrdí, že „súdy použili nesprávny výklad právnej normy, ...právne nesprávne vyhodnotili námietky povinného V. v ich prospech tak, že nedošlo k prechodu povinností zo zrušenej P. na V., resp. údajne sme to ako oprávnený v exekúcii nepreukázali. Za najväčšie pochybenie spôsobujúce v konečnom dôsledku arbitrárne rozhodnutia považujeme fakt, že oba súdy nezobrali do úvahy v čase rozhodovania aktuálny stav ukončeného procesu likvidácie a následne zrušeného konkurzu a výmazu zaniknutej zdravotnej poisťovne z obchodného registra v roku 2007.“. Sťažovateľka tiež tvrdí, že „súd zmätočne žiadal listinami preukázať, že nedošlo/nebolo možné uhradiť našu pohľadávku z vymožených pohľadávok zrušenej poisťovne. Súd tým nezákonne obrátil dôkazné bremeno preukazovania zániku exekúciou vymáhanej pohľadávky opačným smerom z povinného na oprávneného.“.

Sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. V konaní pred Krajským súdom Bratislava vedenom pod číslom 19CoE 381/2010 a pred Okresným súdom v Bratislave V. č. k. 37Er/73/2009 polo porušené ústavné právo sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. 19CoE 381/2010-69 zo dňa 20.9.2011 v spojení s uznesením Okresného súdu v Bratislave V. č. 37Er/73/2009-48 zo dňa 11.3.2010 a vec vracia Okresnému súdu v Bratislave V. na nové konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 20.000 €, ktoré je povinný vyplatiť Krajský súd Bratislava sťažovateľovi v lehote 1 mesiac od právoplatnosti rozhodnutia.

4. Krajský súd Bratislava je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 314 € na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. J. B., Z. č. ú. ... vedený vo ... do 1 mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 37 Er 73/2009 z 11. marca 2010 a postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 19 CoE 381/2010 z 20. septembra 2011.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom a napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 37 Er 73/2009 z 11. marca 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom a napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 19 CoE 381/2010 z 20. septembra 2011

2.1 K namietanému porušeniu sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“),

podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok, resp. uznesenie opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Uvedené východiská boli rozhodujúce aj v prípade sťažovateľky, ktorá porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) zdôvodňuje nesprávnym právnym výkladom § 34 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení V. a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotnom poistení“) a tvrdí, že „*nesprávnym výkladom ust. § 34 ods. 3 cit. zák. zasiahol do nášho ústav. práva na spravodlivý proces*“. Podľa názoru sťažovateľky z predmetného ustanovenia zákona o zdravotnom poistení možno vyvodit', že zánikom poisťovne P. došlo *ex lege* k prechodu záväzkov na VZP. Ďalej sťažovateľka argumentuje arbitrárnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý nereagoval na argumenty sťažovateľky uvedené v jej odvolaní, ktoré mali podľa názoru sťažovateľky zásadný význam. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje najmä na to, že „*dôkazné bremeno prípadného uhradenia dlhu spočívalo na povinnom...*“. Na základe uvedeného tvrdenia je sťažovateľka toho názoru, že „*súd tým nezákonne obrátil dôkazné bremeno preukazovania zániku exekúciou vymáhanej pohľadávky opačným smerom – z povinného na oprávneného*“.

Krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku uviedol, že „*ak došlo k prechodu alebo prevodu práva alebo povinnosti alebo k prevzatíu povinnosti pred*

podaním návrhu na vykonanie exekúcie, oprávnený teda sťažovateľka musí túto skutočnosť preukázať už pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie“. V tejto súvislosti poukázal na znenie § 37 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ďalej tiež konštatoval, že „prechod záväzkov na inú poisťovňu je podmienený v zákone tým, že zdroje z vymožených pohľadávok zrušenej poisťovne nestačia na úhradu pohľadávky. V danej situácii je sporné, či V. je povinným subjektom, na ktorý prešli záväzky zrušenej zdravotnej poisťovne podľa § 34 ods. 6 zákona č. 273/2004 Zb.

Povinný nie je univerzálnym právnym nástupcom zaniknutej zdravotnej poisťovne, a preto povinnosťou oprávneného pri podaní návrhu na exekúciu bolo jednoznačne preukázať, že na povinného prešla povinnosť z exekučného titulu podľa § 41, a to doložením listiny preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. “.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že námietky sťažovateľky, ktorými argumentovala v prospech vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu, sú neopodstatnené.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa názoru ústavného súdu poskytol ucelený obraz rozhodujúcich skutočností potrebných na vyvodenie právnych záverov. V prvom rade konštatoval, že sťažovateľka prechod záväzkov preukazovala len citáciou právneho predpisu, pričom podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku povinnosť dôkazného bremena preukázať prechod práva z exekučného titulu zaťažuje práve sťažovateľku, a nie povinného, ako sa mylne domnievala sťažovateľka. Podľa názoru ústavného súdu ani z § 34 ods. 3 zákona o zdravotnom poistení nemožno vyvodit', že ide o prípad univerzálnej sukcesie *ex lege*, ako na to poukazovala sťažovateľka v sťažnosti. Prechod pohľadávky na základe ustanovenia § 34 zákona o zdravotnom poistení bol závislý

od viacerých skutočností súbežne (že nebolo možné uspokojiť záväzky z majetku zrušenej poisťovne a že tieto záväzky neboli uhradené ani zo zdrojov ustanovených zákonom o štátnom rozpočte alebo z iných účelovo určených zdrojov v danom prípade akciovou spoločnosťou V.), preto záver krajského súdu, že „*nebolo teda jednoznačne preukázané listinou preukazujúcou prevod alebo prechod povinností z predmetného exekučného titulu na povinného*“, je opodstatnený a správny. Miera interpretácie a aplikácie na vec vzťahujúcich sa predpisov v posudzovanom prípade nevykazuje logické chyby ani ich jednostrannosť, prípadne iné závažné a neprípustné opomenutie, preto závery krajského súdu nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, majúce súčasne za následok porušenie práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06), respektíve základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

V tejto spojitosti treba zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu za dostatočné a ústavne akceptovateľné, a preto konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

2.2 K namietanému porušeniu základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru,

súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010). Ústavný súd preto odmietol sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky predstretými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2012